

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 17954

гр. София, 25.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 24 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ИРИНА СТ. СТОЕВА

като разгледа докладваното от ИРИНА СТ. СТОЕВА Гражданско дело № 20241110107438 по описа за 2024 година

Производството по делото е образувано по искова молба, назована "жалба", подадена от Е. Д. М. срещу Прокуратурата на Република България, с която се иска да бъде осъден ответника да заплати на ищеца сумата от 24000,00 лева, представляваща обезщетение за причинените му в резултат на неправомерно увреждане неимуществени вреди.

В жалбата ищецът излага твърдения, че неправомерното увреждане се изразява в бездействия на Прокуратурата да предприеме действия по подадена жалба с № 7390/08.09.2023 г. на ГДИН до СГП. В исковата молба са изложени твърдения, че ищецът е осъден с влязла в сила присъда по неправомерно обвинение, като на това основание Прокуратурата е следвало да прекъсне изтърпяването на наказанието и да освободи ищеца, но въпреки това е бездействала, вкл. и при сезиране с жалбата на ищеца. Поради описаното противоправно поведение на ответника ищецът счита, че са му били нарушени редица права и са му били причинени неимуществени вреди, поради което претендира заплащане на обезщетение за причинените неимуществени вреди в посочения размер.

При тези данни и извършвайки служебна проверка на допустимостта на иска съгласно чл. 130 от ГПК съдът намира, че предявеният иск е недопустим.

Държавата дължи репарирание на вредите, причинени от действията на правораздавателните органи, вкл. Прокуратурата, и този принцип е закрепен в чл. 7 от Конституцията на Република България, съответно детайлната уредба

е регламентирана в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Изложените в исковата молба твърдения не очертават фактическия състав на непозволено увреждане, а касаят сезиране на държавното обвинение по жалба във връзка с правилността на влязъл в сила съдебен акт по наказателно производство, който не може да бъде пререшаван от гражданския съд, а в този смисъл и от държавното обвинение. Тези обстоятелства подлежат на проверка по пътя на инстанционния контрол, в случай че такъв е предвиден от закона.

В исковата молба ищецът е дал незадължителна за съда правна квалификация на претенцията си. Отговорност може да се търси за вреди от особено съществено нарушение на правото на Европейския съюз - чл. 2в от ЗОДОВ. Държавата отговаря за вредите от нарушаване на правото на Европейския съюз, когато нарушението е достатъчно съществено, като за нейната отговорност е без значение от поведението (действие или бездействие) на кой от нейните органи са причинени вредите. Ищецът се позовава на разпоредбата по чл. 2в от ЗОДОВ, по която се разглеждат искове срещу държавата за вреди от нарушение на правото на Европейския съюз. Следва да се има предвид, че защитата, която законът указва, че държавата дължи на граждани по ЗОДОВ се отнася до лица, които са били субекти на прилагане на принудителни, наказателни или административнонаказателни мерки и наказания, за които е установено, че са били незаконосъобразни. По този закон не могат да се ползват от защита лицата, които считат, че не са удовлетворени техни оплаквания по повод подавани от тях „жалби“, вкл. и с оглед неразглеждането им в разумен срок. Предвид твърденията в исковата молба искът не може да бъде подведен и под някоя от хипотезите на разпоредбата на чл. 2 от ЗОДОВ, доколкото твърдените действия на Прокуратурата не изпълняват нито един от фактическите състави на чл. 2 от ЗОДОВ.

Следва да се добави, че соченото в исковата молба нарушение на ХОПЕС не е относимо, тъй като Хартата ще се прилага в случай, че е прилагана съюзна правна норма, за което твърдения изобщо липсват. Ищецът бланкетно цитира разпоредбите от съюзни и международни актове. Твърдението за нарушение на ЕКПЧОС само по себе си е извън приложното

поле на чл. 2в от ЗОДОВ, защото ЕС все още не се е присъединил към ЕКПЧОС, поради което ЕКПЧОС не е част от правото на ЕС. Освен това ЕКПЧОС се прилагат субсидиарно, доколкото липсва вътрешна правна уредба или норма от вътрешното право е тълкувана и приложена в нарушение на норма от ЕКПЧОС. В исковата молба обаче липсват твърдения и в тази насока.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че предявеният иск е недопустим, като исковата молба следва да бъде върната на основание чл. 130 от ГПК, а делото следва да бъде прекратено.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба с вх. № 43987/09.02.2024 г., назована "жалба" и подадена от Е. Д. М. срещу Прокуратурата на Република България, като недопустима.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 7438 по описа за 2024 г. на СРС, I ГО, 24 състав.

Определението подлежи на обжалване от ищеца с частна жалба пред Софийски градски съд, в едноседмичен срок от връчването му.

ДА СЕ ВРЪЧИ препис от определението на ищеца.

Съдия при Софийски районен съд: _____